

γνωρισμένης ἔξουσίας του ἔξεπληξε τὸν δούκα. Οὐχ ἡτον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἐρρίκου Γ' μὲ τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων.

— Α! ὑμεῖς εἶσθε, ἔξαδελφέ μου; εἴπεν ὁ βασιλεὺς· πόσον θόρυβον κάμνετε! Μήπως δὲν ἡχοῦσιν αἱ σάλπιγγες; Ἐνόμισα ὅτι τὰς ἥκουσα.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ δούκας, αἱ σάλπιγγες εἰς τοὺς Παρισίους ἡχοῦσι διὰ μόνον τὸν βασιλέα καὶ εἰς τὸ στρατόπεδον διὰ μόνου τὸν στρατηγόν· ἐγὼ δὲ εἰμαι ἔξωκειωμένος πρός τε τὴν αὐλὴν καὶ πρὸς τὸ στρατόπεδον, ὥστε δὲν τὸ ἄγνοιο. Ἐδῶ αἱ σάλπιγγες θὰ ἔκαμνον πολὺν θόρυβον δι' ἓνα ὑπήκοον καὶ ἐκεὶ δὲν θὰ ἔκαμνον ἀρκετὸν δι' ἓνα πρίγκηπα.

‘Ο Ἐρρίκος ἔδηξε τὰ χεῖλη του.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε μετὰ βραχεῖαν σιγήν, καθ' ἣν καπέτρωγε μὲ τὸ βλέμμα τὸν Λορραινὸν πρίγκηπα, λάμπετε πολὺ, ἔξαδελφέ μου. Μήπως μόνον σήμερον ἥλθετε ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Charité;

— Ναί, Μεγαλειότατε, μόνον σήμερον, ἀπεκρίθη ὁ δούκας μὲ ἐλαφρὸν ἔρυθμα.

— Μᾶς τὴν πίστιν μου, ἡ ἐπίσκεψίς σας, ἔξαδελφέ μου, μοὶ περιποιεῖ μεγάλην τιμήν, μεγάλην τιμήν, μεγάλην τιμήν.

“Ἐπεται συνέχεια.

Διαλ.

Τὸ κατωτέρῳ καταχωρίζομενον διήγημα εἶνε ἕργον τοῦ φοιτητοῦ τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν κ. Γ'. Ξενοπόλου — γνωστοῦ καὶ ἐξ ἀλλων ἀξιων λόγου ἔργων τοῖς ἀναγνώσταις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων — δοτις, κατὰ τὰς πόλιτὰς τῆς ἀναπάντεσίς του ἀράς, ἀσχολεῖται ἐπιτυχῶς εἰς τοιούτου εἰδούς φιλολογικὰ ἔργα. Εὐχαρίστως δὲ δημοσιεύσουν τὸ τελευταῖόν του τοῦτο ἔργον, ὡς συνενόην τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὥφελου καὶ ἐν μικρογραφίᾳ σκιαγραφίζον τὰ ἡθη τῆς κοινωνίας τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποκῆς. “Οὐαδός ἀφορᾶ περὶ τῆς γνώμης τοῦ κ. Ξενοπόλου, τοῦ νὰ δημοσιεύῃ τοῦτο κατά τὴν νέαν περὶ τοιμοῦ μεθόδουν, ἢν πρῶτος ἀνέκρυψεν ὃ σεβαστός κ. Ιατρώδης Ι. Σκυλίσης, ὁφέλομεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἐνδίδομεν εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ γράψαντος, μηδόλως ὑπέχοντες τὴν ἐθύην τοῦ νεωτερισμοῦ.

Σ. τ. Δ.

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ

Προλογίζω. — ‘Οτι ἡ επ’ αυτοφόρῳ σύλληψις εν γένει, ἀγει πολλάκις εἰς αδιέξοδον αμηχανίαν, τοῦτο ἐλαθον αφορμην να γνωρίσω ἐν τισι καὶ εξ ιδίας πείρας· αλλ’ ὅτι ἡ επ’ αυτοφόρῳ σύλληψις κλοπῆς δύναται να επιφέρῃ αποτέλεσμα οίον ἰστορεῖται εν τοῖς κατωτέρω, τοῦτο δέν θὰ το επίστευον, εκεί δεν ἡθελον το συλλάθει σχεδὸν επ’ αυτοφόρῳ...

Τούτου τεθέντος, καὶ ἐν ἀλλῷ ακόμη θα ὑπομνήσῃ μᾶλλον ἡ θα διδαχὴ ἡ παροῦσα ἴστορια. ‘Ο, τι πολλοὶ πολλάκις επανέλαθον, εἰς δε τῶν σεβαστῶν μου διδασκάλων συνώφιζε δια τῆς συνήθους του φράσεως: «Φωνητας καθε ανθρωπος μπορετ να γίνη, αλλα κλέπτης μόνον διάτιμος!» μοι φαίνεται ὅτι δεν εἶναι απολύ-

1. Το νέον, η κατ ἄλλους παλαιον σύστημα τονισμοῦ το εσχάτως ὑπὸ τοῦ κυρίου Σκυλίσης προταθεν, φαίνεται μοι λογικώτατον και ἀσυγκηται παραδεκτόν. Τού λοιπον κατα τοῦ θα γράψω, και δια τῶν πολύν τα ἔργα μου.

Γρ. Δ. Ε.

τως αληθές. Πολλάκις αἱ περιστάσεις αποτρέπουσι ψυχην πεπωρωμένην να καταδειχθή· και τούναντίον αἱ περιστάσεις πάλιν συντελοῦσιν εἰς την διάπραξιν εγκληματικῆς τινος πράξεως, μιᾶς, δύο, σειρᾶς ακόμη, χωρὶς εν τούτοις διάρρηστης να φέρη εν ἑαυτῷ το σπέρμα τοῦ κακοῦ, ή να γίνει ανεπιδεκτος εξιλασμοῦ και διορθώσεως.

Ακούσατε και κρίνατε.

* *

Δεν εἶναι ακριβῶς γνωστον εκεὶ ἡ γειτνιασις επέφερε την φιλίαν, εκεὶ ἡ φιλία προϋπήρχε τῆς γειτνιασεως, η εκείνη προύκαλεσε ταύτην, μεταξύ τῶν δύο οικογενειῶν. Το βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ οικογένεια τοῦ κ. Βαρίδου και ἡ οικογένεια τοῦ κ. Ευαγγελούλου, κατώκουν προ δεκαδος επών απέναντι αλλήλων επι τῆς Όδος Αθηνᾶς, και συνεδέοντο δια τῆς ακμαιοτέρας και εγκαρδιωτέρας σχέσεως. Μάλιστα μέλη τινα εξ αμφοτέρων τῶν οικογενειῶν ἐτρεφον προς ἀλληλα αισθηματα συχι εκ τῶν κοινῶν και ασημάντων.

Ανήκον εις την τάξιν τοῦ λαοῦ, ησαν ὅμως σχετικῶς εύποροι και ἔζων εν αρθρόνῳ μετριότητι, ευτυχεῖς και πυχαριστημέναι αἱ δύο οικογένειαι. Ο κ. Βαρίδης εἶναι ὄρθιος απέριττον, μελανόχρον περιβελημένος ενδυμασίαν, στηρίζεται επι τῆς μακράς του τραπέζης, επιβλέπων δια προσηνούς και πατρικοῦ βλέμματος τους εργάτας, και επιδεικνύων το σύμμετρον σῶμά του — σύμμετρον ως ὁ χαρακτήρα του.

Την στιγμην εκείνην — ήτο περίπου μεσημέρια — εισῆλθεν δια οιδός του.

‘Ο κ. Πέτρος Βαρίδης εφαίνετο σχεδὸν εικόσατέρης, και ητο εἰς τῶν ώραιοτέρων και κομψοτέρων Αθηναίων ὁ οιδός του ὑποδηματοποιού. Εφόρει στενήν περισκελίδα εκ πλινθωτοῦ υφάσματος, μέλαν ἐσωχάρδιον και ὁμοιόχρωμον βραχυν και στενον επενδύτην απο τού θυλακίου του εσωχάρδιου εκρέμματο ελευθέρα ἡ λεπτη χουστή ἀλυσις του ώρολογίου του, επι τοῦ ερυθρολεύκου δε λαιμοδέτου τοῦ περισφίγγοντος υψηλον περιλαίμιον, ἐλαμπεν αδαμαντίη κεφαρίς ὁ φαίρος του πίλος εσκίζε δια τῶν κατερχομένων χειλέων τὸ ώραίον του μέτωπον, εν ώ εν τῇ σκιψ εξήστραπτον εξαίσιοι αφθαλμοί· τα καινουργῆ του ὑποδήματα, χρέμπτου κομψότητος, ἡλεγχον φευδητην κοινην παροιμίαν, και λεπτη ράβδος κεκαμμένη συνπλήρου την ενδυμασίαν κατα τον τελευταῖον συρμόν. Ο οιδός του τραπέζιου, ὁ ἑκοτομμυριούχος φοιτητης τῆς Νομικῆς, οι lions τῆς αθηναϊκῆς κοινωνίας, δέν επεφαίνοντο συνήθως ὑπὸ πλουσιωτέρων περιβολήν.

‘Ο πατηρ εσκυθρώπασεν επι τῇ ἐμφωνει τοῦ οιδού. Ούτος δε ἦν δι από τινος συνήθης τρόπος ὑποδοχῆς ἐκείνου προς τούτον. Μήπως τον δυσηρέστειη τῷ απήρεσκεν ἡ ενδυμασία του, οἱ τρόποι του, η καθόλου η επι μέρει διαγωγή του; Τας διαθέσεις και τας σκέψεις τοῦ γέροντος θα καταδειξη ἡμῖν σύντομός τις ἀφήγησις, καθ' ὃν χρόνον δέ νέος Πέτρος καθηται παρέ το γραφειον και αναθεωρετο λογαριασμούς τινας, τους ὄποιους τῷ ὑπέδειξεν δι α. Βαριδης.

ροφυλάκιον περιφρόνησις ἡν εεδήλου διδιοκτήτης. στρέφων προς αυτο την νωτα, ητο ὅλως διόλου τυχαία και φαινομενική σας βεβαιω ὅτι το ηγάπα πολύ, πολύ, δεσμον δεν ηγάπα την μονογενη του κόρην, αν και ὑπερ αυτης συνηγε φίλεργος τον πλούτον εκείνον.

* *

Α εισέλθωμεν τόρα εις το ὑποδηματοποιειν. Κεῖται ἀπέναντι, και παρέχεις ζωηραν την αντιθεσιν πρός το σύνοφρου και σιγηλον εργαστήριον τοῦ Ευαγγελοπούλου, δια τού φωτος, διπερ εισβάλλει πλούσιον δια τῶν μεγαλων θαλοσκεπῶν αυτοῦ παραθύρων, δια τοῦ κιτρίνου χρώματος τοῦ δεσπόζοντος εν αυτῷ, εφ' ου, ώς μέλανα στίγματα, διαφανίνονται κατὰ στοιχους τα ζεύγη τῶν ὑποδημάτων, δια τῆς πληθύος τῶν εργατῶν, δια τῆς πυρετώδους εργασίας. Ο κ. Βαριδης εἶναι ὄρθιος απέριττον, μελανόχρον περιβελημένος ενδυμασίαν, στηρίζεται επι τῆς μακράς του τραπέζης, επιβλέπων δια προσηνούς και πατρικοῦ βλέμματος τους εργάτας, και επιδεικνύων το σύμμετρον σῶμά του — σύμμετρον ως ὁ χαρακτήρα του.

Την στιγμην εκείνην — ήτο περίπου μεσημέρια — εισῆλθεν δια οιδός του.

‘Ο κ. Πέτρος Βαριδης εφαίνετο σχεδὸν εικόσατέρης, και ητο εἰς τῶν ώραιοτέρων και κομψοτέρων Αθηναίων ὁ οιδός του ὑποδηματοποιού. Εφόρει στενήν περισκελίδα εκ πλινθωτοῦ υφάσματος, μέλαν ἐσωχάρδιον και ὁμοιόχρωμον βραχυν και στενον επενδύτην απο τού θυλακίου του εσωχάρδιου εκρέμματο ελευθέρα ἡ λεπτη χουστή ἀλυσις του ώρολογίου του, επι τοῦ ερυθρολεύκου δε λαιμοδέτου τοῦ περισφίγγοντος υψηλον περιλαίμιον, ἐλαμπεν αδαμαντίη κεφαρίς ὁ φαίρος του πίλος εσκίζε δια τῶν κατερχομένων χειλέων τὸ ώραίον του μέτωπον, εν ώ εν τῇ σκιψ εξήστραπτον εξαίσιοι αφθαλμοί· τα καινουργῆ του ὑποδήματα, χρέμπτου κομψότητος, ἡλεγχον φευδητην κοινην παροιμίαν, και λεπτη ράβδος κεκαμμένη συνπλήρου την ενδυμασίαν κατα τον τελευταῖον συρμόν. Ο οιδός του τραπέζιου, ὁ ἑκοτομμυριούχος φοιτητης τῆς Νομικῆς, οι lions τῆς αθηναϊκῆς κοινωνίας, δέν επεφαίνοντο συνήθως ὑπὸ πλουσιωτέρων περιβολήν.

‘Ο πατηρ εσκυθρώπασεν επι τῇ ἐμφωνει τοῦ οιδού. Ούτος δε ἦν δι από τινος συνήθης τρόπος ὑποδοχῆς ἐκείνου προς τούτον. Μήπως τον δυσηρέστειη τῷ απήρεσκεν ἡ ενδυμασία του, οἱ τρόποι του, η καθόλου η επι μέρει διαγωγή του; Τας διαθέσεις και τας σκέψεις τοῦ γέροντος θα καταδειξη ἡμῖν σύντομός τις ἀφήγησις, καθ' ὃν χρόνον δέ νέος Πέτρος καθηται παρέ το γραφειον και αναθεωρετο λογαριασμούς τινας, τους ὄποιους τῷ ὑπέδειξεν δι α. Βαριδης.

* *

Το να ήνε τις ή να υπήρξε φοιτητης τού Ελληνικού Πχνεπιστημίου, δέν απο-